

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 56/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť B. Č., P. zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 9 S 2/2008 a jeho rozsudkom z 26. novembra 2008, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 45/2009 a jeho rozsudkom z 26. februára 2009 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/Pz 863/09 a jej listom zo 4. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2010 doručená sťažnosť, ktorá bola na poštovú prepravu podaná 15. januára 2010, B. Č., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B. B., ktorou namieta

porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 S 2/2008 a jeho rozsudkom z 26. novembra 2008 (ďalej len „rozsudok z 26. novembra 2008“), postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 45/2009 a jeho rozsudkom z 26. februára 2009 (ďalej len „rozsudok z 26. februára 2009“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. VI/Pz 863/09 a jej listom zo 4. novembra 2009 (ďalej len „list zo 4. novembra 2009“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa svojou žalobou z 27. marca 2008 doručenou okresnému súdu a smerujúcou proti žalovanému – Slovenskému poľovníckemu zväzu, Poľovníckemu združeniu P. – domáhal „*nahradenia súhlasu členskej schôdze žalovaného tak, že mu vzniká členstvo u žalovaného dňom právoplatnosti rozsudku*“. Okresný súd viedol konanie o žalobe sťažovateľa pod sp. zn. 9 S 2/2008.

Okresný súd rozsudkom z 26. novembra 2008 žalobu sťažovateľa zamietol a na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom z 26. februára 2009 potvrdil rozsudok okresného súdu z 26. novembra 2008.

Sťažovateľ následne podal generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu z 26. novembra 2008 a rozsudku krajského súdu z 26. februára 2009. Generálna prokuratúra listom zo 4. novembra 2009 sťažovateľovi oznámila: „... *keďže rozhodnutia súdu považujem za vecne správne a dôvody na podanie mimoriadneho dovolania absentujú, podnet som odložil.*“

Podľa sťažovateľa „*vyššie uvedenými rozhodnutiami súdov a stanoviskom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bol porušený zákon a Ústava Slovenskej republiky...*“.

Sťažovateľ k splneniu zákonných podmienok na podanie sťažnosti uviedol: „Sťažovateľ pri uplatnení ochrany svojho základného práva využil všetky právne prostriedky, ktoré mu právne predpisy na jeho ochranu poskytujú, tým splnil podmienku ustanovenú v § 53 ods. 1 zákona SNR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Taktiež sťažovateľ dodržal v zmysle § 53 ods. 3 zákona SNR č. 38/1993 Z. z. lehotu na podanie tejto sťažnosti, pretože stanovisko Generálnej prokuratúra Slovenskej republiky ku podanému podnetu na podanie mimoriadneho dovolania bolo sťažovateľovi doručené 16. 11. 2009.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo B. Č. upravené v čl. 12 ods. 4, čl. 20, ods. 1, čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod č. k. 9S/2/2008, v konaní vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica pod č. k. 12 Co/45/09, v konaní vedenom Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod č. k. VI/Pz/863/09 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, č. k. 12 Co/45/09-223 zo dňa 26. 2. 2009 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. B. Č. priznáva finančné zadosťučinenie 5.139,92 EUR... ktoré je Okresný súd Veľký Krtíš, Krajský súd Banská Bystrica, generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinní B. Č. spoločne a nerozdielne vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. B. Č. priznáva trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia JUDr. D. Š., advokátky so sídlom... B. B. vo výške 245,70 EUR, ktoré sú Okresný súd Veľký Krtíš, Krajský súd Banská Bystrica, generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť JUDr. D. Š. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 S 2/2008 a jeho rozsudkom z 26. novembra 2008, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 45/2009 a jeho rozsudkom z 26. februára 2009 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn.. VI/Pz 863/09 a jej listom zo 4. novembra 2009. Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených základných práv v namietanej nesprávnomi skutkových a právnych záverov označených rozsudkov a listu generálnej prokuratúry.

Ústavný súd telefonickým dožiadaním na okresnom súde zistil, že rozsudok okresného súdu z 26. novembra 2008 a rozsudok krajského súdu z 26. februára 2009 sa stali právoplatnými 10. marca 2009.

K namietanému porušeniu základných práv postupom okresného súdu a jeho rozsudkom z 26. novembra 2008 a postupom krajského súdu a jeho rozsudkom z 26. februára 2009

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Ústavný súd konštatuje, že rozsudok okresného súdu z 26. novembra 2008 a rozsudok krajského súdu z 26. februára 2009 sa stali právoplatnými v čase presahujúcom dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súde, ktorá bola podaná na poštovú prepravu 15. januára 2010.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti okresnému súdu a krajskému súdu odmietol ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu základných práv postupom generálnej prokuratúry a jej listom zo 4. novembra 2009

Sťažnosť sťažovateľa smerovala proti postupu generálnej prokuratúry a jej listu zo 4. novembra 2009, ktorými malo dôjsť k porušeniu ním uvedených základných práv

a článkov ústavy, a to z dôvodu, že generálna prokuratúra nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04).

Rovnako stabilnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, že súčasťou žiadneho zo základných práv (podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy) nie je aj povinnosť orgánu štátu podať mimoriadny opravný prostriedok na základe návrhu podnecovateľa (m. m. II. ÚS 168/03).

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

V prípade podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nemôže však ísť o právo sťažovateľa, ktorého využitie by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V namietanom prípade generálna prokuratúra oznámila sťažovateľovi listom zo 4. novembra 2009, že na základe jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania doručeného generálnej prokuratúre 6. mája 2009 nebude podané mimoriadne dovolanie, a náležite mu vysvetlila dôvody takéhoto postupu. Tým bol podľa názoru ústavného súdu podnet sťažovateľa riadne vybavený, čo v okolnostiach prípadu vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi postupom generálnej prokuratúry a namietaným porušením práv sťažovateľa, resp. zistenie takej možnosti porušenia jeho práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti generálnej prokuratúre odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2010